

Stille Noodkreten

Shirli Karny

Auteur: Shirli Karny

Omslagontwerp: Mariëlle van Broekhoven

© Shirli Karny

Hoofdstuk I

Een reis door donkerte en pijn

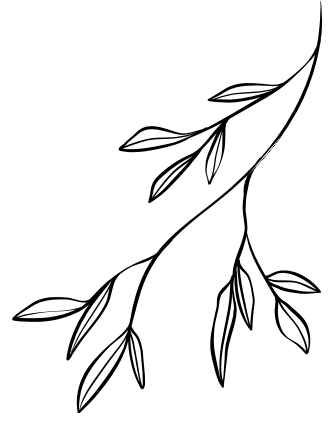
Ik zou gelukkig moeten zijn

ik zou gelukkig moeten zijn, dat is wat ze zeggen
maar in mijn hoofd klinkt alles verdoofd
de wereld draait, maar ik blijf staan
een stilte die geen lach gelooft

ik zou gelukkig moeten zijn
toch voel ik me als een schaduw in het licht
de dagen gaan zo traag voorbij
het einde is in zicht

ik zou gelukkig moeten zijn
maar voel me leeg, verloren en klein
de zon schijnt fel en toch is alles grijs
wat maak ik mezelf toch allemaal wijs

Verlies van hoop

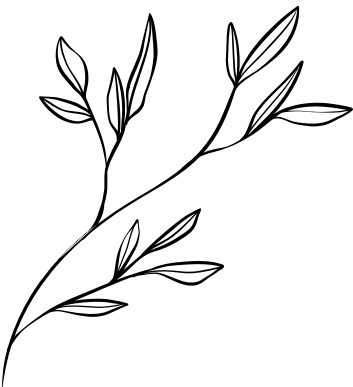

in duistere nachten, een ziel die heimelijk lijdt
verlies van hoop, de wind blaast alles mee
zachtjes fluistert het een verwijt
en alles wat was, wordt as in de zee

de gedachte aan opgeven roept oorverdovend
als wonden die geen heling ooit weten
de pijn in het hart was veelbelovend
krachtig waren de kreten

de ziel verblijft in pijn, zonder enig doel
in duisternis waar geen licht ooit schijnt
en hoop verdwijnt als een lusteloze boel

verminking tekent diep de rauwe huid
de wonden die de tijd niet kan helen
euthanasie lijkt nu het enige geluid

Gebroken nacht

die nacht werd ik gebroken, zonder naam of gezicht
een vreemde in het duister, gevangen in mijn licht
hij kwam als een schaduw, verdween zonder spoor
ik herinner me hoe ik die nacht angstig bevroor

in de stilte van de nacht, verloren in tijd
werd mijn wereld aan stukken gescheurd
geen ogen die keken, geen oren die hoorden
de wereld keek zonder woorden

een persoon zonder naam
alles wat overbleef was een eindeloze schaam
de wereld bleef draaien, alsof niets was gebeurd
maar ik was gebroken, vernederd, verscheurd

hij vluchtte, liet mij achter, brekend
voor een paar armen smekend
mijn ziel vervlochten in zijn daad
een wond die nooit meer geheeld raakt